

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

26 מאי 2015
20885-07-09

ת"א 20885-07-09 פ' נ' מספרת גוונים ואח'

יובל גזית

השופט

ח.פ.
ע"י עו"ד מרב כהן

התובעת

- נגד -

1. מספרת גוונים
2. נאווה אהרן
3. הפניקס חברה לביטוח בע"מ
4. איילון חברה לביטוח בע"מ

הנתבעות

ע"י עו"ד מנשה ששון
עו"ד בני ירושלמי ושליז
עו"ד אפרים ולדמן

פסק דין

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

1. עניינו של ההליך שבפני בתובענה לפיצויים בגין נזקי גוף שנגרמו לתובעת בעקבות טיפולים להסרת שיער.

מבוא

2. ביום 7.12.08 הגיעה התובעת, הגב' ח.פ., אל מספרת גוונים, הנתבעת 1, שם ניתן לה טיפול הסרת שיער באור אינפרא אדום מידי הגב' נאוה אהרון, היא הנתבעת 2.

3. כתוצאה מן הטיפול האמור נגרמו לתובעת כוויות חמורות ומכוערות בדמות פסים לאורך הירכיים והשוקיים. כוויות אלה, כך נטען, הותירו את התובעת כואבת, דואבת, מצולקת, מבוישת ומנעו ממנה לחשוף את רגליה, כאשר בכתב תביעתה תיארה התובעת את הסבל הרב שעבר עליה בעקבות הכוויות שנגרמו לה, ואת הקשיים שחוותה באותה תקופה.

4. התובעת טופלה במסגרת קופ"ח עד להחלמת מקום הכוויה כמפורט במסמכים הרפואיים שצורפו לכתב התביעה.

5. הנתבעת 3, הפניקס, חברה לביטוח בע"מ, הינה מבטחתה של הנתבעת 2 בפוליסה לאחריות מקצועית. הנתבעת 4, חברת איילון חברה לביטוח, ביטחה במועד האירוע את גיא דויטש, הוא בעלי הנתבעת 1 בפוליסת ביטוח המכונה "הכל בה לעסקים".

גדר המחלוקת

6. המחלוקת העיקרית בין הצדדים הינה באשר לתחולתן של פוליסות הביטוח על המקרה מושא התביעה.

7. למול טענות התובעת כי הן פוליסת האחריות מקצועית שהוצאה לנתבעת 2 ע"י הנתבעת 3 והן פוליסת "הכל בה לעסקים" שהוצאה לבעלי העסק, מר גיא דויטש, חלות בנסיבות העניין (הנתבעת 2 הצטרפה לטענות התובעת בכל הנוגע לתחולת פוליסת

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

הביטוח שהוצאה ע"י הנתבעת 3 לנתבעת 2) ניצבות טענות חברות הביטוח כי במקרה דנן אין תחולה לפוליסות הביטוח.

8. כך לטענת הנתבעת 3, בידי הנתבעת 2 לא היתה קיימת פוליסת ביטוח תקפה לעת האירוע לנוכח התאריך המופיע על גבי הפוליסה המאוחר למועד קרות האירוע, ובכל מקרה היעדר הכיסוי הביטוחי נובע ממתן תצהיר כוזב ע"י הנתבעת 2 בעת עריכת הפוליסה, לפיו בעת הצטרפותה לביטוח לא היו בידיעתה מקרים העלולים להוות עילה לתביעה נגדה. הנתבעת 3 מדגישה כי התנהלותה של הנתבעת 2 נגועה היתה במרמה תוך הטעיית חברת הביטוח עת בחרה לרכוש את פוליסת הביטוח הנ"ל רק לאחר שהבינה כי עלולה להיחשף לתביעה בגין האירוע מושא תיק זה ובחרה להסתיר מחברת הביטוח את נסיבותיו.

גם הנתבעת 4 העלתה טענות להיעדר כיסוי ביטוחי ראשית, לנוכח העובדה כי פוליסת הביטוח הומצאה עבור גיא דויטש, בעלי הנתבעת 1, שאיננו נתבע במסגרת תיק זה, וכאשר הנתבעת 1 אינה חברה הרשומה בישראל. שנית, לנוכח העובדה כי לנתבעת 2 אינו מוקנה כיסוי ביטוחי במסגרת חבות מעביד אחריות צד שלישי עקב העובדה כי כלל לא היתה שכירה של גיא דויטש, והצגתה ככזו נעשתה באופן פיקטיבי על מנת להיפרע מהנתבעת 4 שלא כדין, ושלישית לאור העובדה כי בכל מקרה הפוליסה אשר ברשותו של גיא דויטש מחריגה אחריות מקצועית וטיפולית הסרת שיער.

9. כמו כן נסבה המחלוקת לעניין גובהו של הנזק ולשאלת רשלנות הנתבעת 2 (כאשר רשלנות הנתבעת 2 הוכחה מכל וכל ע"י הנתבעת 3).

דין

שאלת אחריות הנתבעות 1-2

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

10. ראשית ייאמר כי אפילו הנתבעת 2 איננה מהווה גורם רפואי ברי ניתן לייחס לה "חובת זהירות". כידוע, על כל אדם, באשר הוא, מוטלת החובה לפעול כ"אדם סביר ונבון" בנסיבות העניין (סעיף 35 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]). הפרת חובה זו, שעה שהיא גורמת לנזק, מקימה את כל יסודותיה של עוולת הרשלנות.

המושג "סבירות" כשלעצמו הוא מושג עמום למדי. "כוחה בגמישותה ובהתאמת מידתה לנסיבות החיים המשתנות, שהיכולת האנושית לצפותן מראש הינה לעולם מוגבלת" (ע"א 00/3889 לרנר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 304 (2002); ע"א 10083/04 גודר נ' המועצה האזורית מודיעים, מיום 15.9.05, בפסקה 12 לפסק-דין של השופט ריבלין). על בעל מקצוע מוטלת החובה לפעול באופן העולה בקנה אחד עם הנהוג והמקובל בקרב בעלי המקצוע בתחום הוא עוסק (ראו לדוגמא ע"א 935/95 רביד משה נ' קליפורד, פ"ד נב(4) 736, 747 (1998); ע"א 2625/02 סילביו נחום נ' דורנבאום, פ"ד נח(3) 385, 401 - 402 (2004)). לעניין זה יש לזכור ש"על אמצעי הזהירות לעמוד ביחס מתאים לסיכון שנוצר בנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה" (ע"א 417/81 מלון רמדה שלום נ' אמסלם, פ"ד לח(1) 72, 78 (1984); ע"א 610/94 בוכבינדר נ' כונס הנכסים הרשמי, פ"ד נז(4) 289, 312 (2003); ע"א 6521/98 בואטנה נ' מדינת ישראל, מיום 17.1.05, בפסקה 11). ממילא יש לבחון באופן שונה טיפול הנעשה במסגרת חירום או לצורך רפואי דחוף או חיוני, לבין טיפול אלקטיבי-קוסמטי, שבמסגרתו יבחנו פעולות המטפל ביתר דקדוק.

11. הנתבעת 2 אינה קוסמטיקאית מוסמכת (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 78 ש' 17-19) והיא ציינה כי עברה הכשרה לעבוד עם המכשיר (עמ' 62 ש' 14-15).

העובדה שהנתבעת איננה קוסמטיקאית מוסמכת בוודאי אין בה להפחית מחובת הזהירות המוטלת עליה. משעה שבחירה לעבוד כקוסמטיקאית ולעשות לתובעת טיפול קוסמטי, שכלל גם טיפול במכשיר אינפרא אדום, עליה לנהוג ברמת הזהירות והמיומנות הנדרשות ממי שעוסק בכך.

נטל הראיה בנוגע לרשלנות

12. טיפול הסרת שיער באינפרא אדום הינו טיפול קוסמטי אשר אינו אמור לגרום לנזקים ולכוויות בגוף המטופלת, כל עוד ננקטים אמצעי הזהירות הסבירים.

היווצרות כוויות כפי שאין מחלוקת, אשר נוצרו אצל התובעת (ראה תמונות מוצג ת/1), מתיישבת יותר עם המסקנה, כי הטיפול שניתן לה נעשה תוך הפרת חובת הזהירות מאשר עם המסקנה, כי ננקטו כל אמצעי הזהירות הדרושים, באשר המדובר בנסיבות ובאמצעים שהיו בשליטה מלאה של הנתבעת 2, ואשר לתובעת לא היתה ידיעה מה היו למעשה הנסיבות שגרמו למקרה אשר הביא לנזק מהטעם הפשוט שהנזק נגרם במהלך טיפול בו היתה מצויה.

לפיכך, הנטל להוכיח כי לא היתה בהתנהגותה משום רשלנות – מוטל על כתפי הנתבעת 2, זאת לנוכח הוראת ס' 41 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

13. הנתבעת 2 היא זו שהיתה צריכה לצרף לראיותיה חוות דעת מומחה, אשר תתמוך בטענותיה כי לא היתה התרשלנות בטיפול שהעניקה לתובעת, והמדובר בטיפול מוכר וראוי שאין בו לכשעצמו להוביל לנזקים אשר נגרמו. הנתבעת 2 לא עשתה זאת ואף למעשה לא העלתה כל טענה באשר לאי התרשלנות להבדיל מגובה הנזק, ולפיכך לנוכח תמונות הכוויה והמסמכים הרפואיים המעידים, כי המדובר היה בכוויה חמורה – אין מנוס, אלא לקבוע, כי הנתבעת התרשלה בטיפול שהעניקה לתובעת, ובכך גרמה לה את הכוויה.

לא זו אף זו, הנתבעת 2 בסיכומיה לא טענה דבר לעניין רשלנותה ואחריותה אלא לנזק בלבד.

טופס ההסכמה

14. אמנם התובעת חתמה על טופס הסכמה לטיפול, אך אין בחתימתה על טופס ההסכמה לטיפול, לשחרר את הנתבעת 2 מאחריותה לגרימת כוויות.

בטופס ההסכמה לא צוין, כי בין סיבוכי הטיפול האפשריים נכללות צלקות עקב כוויות (ראה נספח ד' לתצהירי הנתבעת 2), ובכל מקרה הנתבעת 2 הודתה כי היא עצמה לא היתה מודעת כי "ההליך עלול גרום כוויות" (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 66 ש' 27-30),

ומשכך ברי כי לא מסרה לתובעת הסברים מפורטים בנוגע לסיכון זה ולא קיבלה הסכמתה מדעת לטיפול.

15. בכל מקרה משנקבע, כי הטיפול שהעניקה הנתבעת לתובעת היה רשלני – טופס ההסכמה אינו יכול לסייע לה.

16. לפיכך הנתבעת 2 אחרית לנזקי התובעת כפי שיקבעו בהמשך.

היקף אחריות הנתבעת 3

17. כאמור טוענת הנתבעת 3 להיעדר כיסוי ביטוחי, ואומר מייד כי מצאתי לנכון לקבל טענותיה:

18. אין מחלוקת כי האירוע מושא תביעה זו התרחש ביום 7.12.08 כאשר על גבי פוליסת הביטוח שהוצאה לנתבעת 2 ע"י הנתבעת 3 מצוין מפורשות כי תקופת הביטוח הינה החל מיום ה-9.12.08 ועד ליום 30.11.09 (ראה נספח ו למוצגי הנתבעת 3) בעמ' השני של הפוליסה מצוין מפורשות כי התאריך הרטרואקטיבי הינו 9.12.08. עוד אציין כי תאריך תחילת הביטוח 9.12.08 מולא בכתב ידה של הנתבעת עצמה בהצעת הביטוח (נספח ב למוצגי הנתבעת 3, פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 64 ש' 13-17, עמ' 73 ש' 11-12).

19. באשר לתאריך זה המתנוסס בריש גלי על גבי הפוליסה טענה הנתבעת 2 כי למעשה חרף הנאמר בפוליסה הרי הובטח לה ע"י סוכנת הביטוח מירי מסוכנות הביטוח מדנס כי הינה מבוטחת החל מהיום בו העבירה את התשלום עבור הפוליסה, קרי תחילת חודש דצמבר שנת 2008 בטרם אירע אירוע מושא התביעה. התובעת הסבירה כי פנתה מייד עת החלה לעבוד במספרה ב- 1.12.09 אל הסוכנת ודאגה מיידית להעברת התשלום באמצעות שליח (עמ' 62 ש' 26-27, עמ' 63 ש' 17-20, עמ' 63 ש' 25-28).

20. באשר לטענה זו אומר כי הנתבעת 2 לא עמדה בנטל להוכיח טענותיה כנגד המסמך הכתוב כאשר מעבר לעובדה כי טענותיה הינן טענות שבע"פ כנגד מסמך בכתב לא עלה בידי הנתבעת 2 להראות כי הובטח לה כי הינה מבוטחת החל מיום התשלום, ויתר על כן לא הראתה כי אכן העבירה את התשלום במועד הנטען על ידה:

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

21. כך, הנתבעת 2 לא הציגה, ולו בדל של ראיה, להעברת התשלום קודם למועד האירוע, במיוחד לאור העובדה כי היא עצמה כאמור ציינה בכתב ידה על הצעת הביטוח כי הביטוח החל רק ב-9.12.08. אמנם הנתבעת 2 הגישה תצהיר מטעם השליח שהעביר את התשלום לסוכנות הביטוח מדנס, אולם השליח בתצהירו לא ידע לנקוב במועד בו ביצע את העברת הכסף, לא הגיע לביהמ"ש להיחקר על תצהירו, והנתבעת 2 אף הודיעה לבסוף כי מוותרת על עדותו. עדותו של השליח יכולה היתה לשפוך אור על השאלה המהותית שבמחלוקת, קרי מועד העברת התשלום וויתורה של הנתבעת 2 על עדותו מרמזת כי לא היו בדבריו לחזק טענותיה.

כבר נפסק כי מי שנמנע מלהביא עד חזקה שדברי העד לא יהיו לטובתו.

"אי הבאת עד רלוונטי מעוררת מדרך הטבע את החשד כי יש דברים בגו וכי בעל דין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו ומחקירתו שכנגד... ככלל אי העדת עד רלבנטי יוצרת הנחה לרעת הצד שאמור היה להזמין..." (ע"א 641/87 קלוגר נ' החברה הישראלית לטרקטורים וציוד בע"מ פ"ד מד (1) 239 עמ' 8.1.90 וראה גם ת.א. (ראשון לציון) 4712/01 ב.ג. את א.ג. צ'רבוס ניהול סחר וייעוץ (פורסם בנבו) 30.5.02.

22. מעבר לכך הן בתצהירה והן בכתב הגנתה לא ידעה הנתבעת 2 לנקוב בתאריך המדויק בו הועבר התשלום בטוענה כי אינו זכור לה (ראה תצהיר ס' 7). באופן תמוה האומר דרשני נזכרה התובעת לפתע במועד עדותה בבית המשפט לאחר חלוף חודשים ארוכים כי תאריך העברת הכספים היה 1.12.08. התנהלות זו מטילה צל כבד על אמינותה, מכרסמת במהימנות טענותיה ומצביעה כי הנתבעת 2 "נזכרת" לפתע בנתונים לפי נוחותה.

23. גם העובדה כי הנתבעת 2 ניצלה זכותה לכתיבת תאריך רטרואקטיבי כ-9.12.08 בכתב ידה חרף העובדה כי ניתנה לה אפשרות להאריך תקופת הביטוח בשבועיים, אופציה עליה אין כל מחלוקת, מראה כי ככל הנראה רכישת הביטוח לא נעשתה בתחילת חודש דצמבר כטענת הנתבעת 2.

24. הנתבעת 2 אף לא הראתה כי מחתה וביקשה לתקן את הטעות המודפסת בפוליסה במשך למעלה משנה בה היתה הפוליסה ברשותה, ומעולם לא פנתה לנתבעת 3 בבקשה לתיקון מועד תחילת הפוליסה אף לא במועד חידוש הפוליסה. אי לכך הרושם המתקבל הינו כי בחרה כעת לטעון טענותיה אלו על מנת להיחלץ מן המיצר אליו נקלעה.

25. בניגוד לכך, הנתבעת 3 הציגה בפני ביהמ"ש אישור קבלת התשלום מידי הנתבעת על סך 1840 ₪ כאשר באישור הנ"ל מצויין מפורשות כי מסירתו של התשלום נערכה ב- 29.12.08 (ראה נספח ג' לתצהירי הנתבעת 3). גם בכרטיסייה הממוחשבת של הנתבעת 2 בסוכנות מדנס (ראה נספח א' לתצהירי הנתבעת 3) מופיע תיעוד של תשלום כאשר התאריך לצד פעולה זו הינו ה-30.12.08. העדה מירי לוי מסוכנות מדנס העידה כי לא יתכן מצב של קבלת כסף מוזמן מלקוח והנפקת קבלה במועד מאוחר יותר (עמ' 92 ש' 12-16).

יתרה מכך, יונתן צור ואף העובדת מירי לוי, עובדי סוכנות מדנס, העידו אף כי לא ניתן לשנות או למחוק בדיעבד רישומים ממוחשבים במערכת הממוחשבת "הצל" המונהגת אצלם לאחר שנרשמו בזמן אמת (עמ' 93 ש' 25-28). טענתם לא נסתרה.

26. מעבר לעובדה כי הנתבעת לא הצביעה על יום התשלום בתחילת חודש דצמבר 2008 היא אף לא הראתה כלל כי פנתה לסוכנות מדנס בתחילת חודש דצמבר על מנת לרכוש את הביטוח. להפך בכרטיסייה הממוחשבת של הנתבעת 2 בסוכנות מדנס שהוצגה ע"י הנתבעת 3 מתועדת פנייה ראשונה מאת הנתבעת 2 לסוכנות מדנס רק ביום 16.12.08 ואף הצעת הביטוח והצעת המחיר נשלחו אל הנתבעת 2 אך ורק ביום 16.12.09 (ראה נספחים א' למוצגי נתבעת 3. נתונים אלו גובו בעדויות עובדי מדנס אשר העידו כי הצעה לביטוח נשלחה אל הנתבעת 2 רק ביום 16.12.08 (ראה לעניין זה תצהיר יונתן צור ס' 5, תצהיר מירי לוי ס' 4). בנוסף הציגה הנתבעת 3 מכתב אשר נילווה להצעת הביטוח ונשא את התאריך 16.12.08 (נספח ד' לסיכומי הנתבעת 3) מה שמחזק את עמדת הנתבעת 3 כי ההצעה לא הועברה לנתבעת טרם קרות האירוע מושא תיק זה.

התובעת והנתבעת 2 טענו כי השיחה נערכה ע"י הנתבעת 2 באמצעות פנייה אל הטלפון הסלולרי הפרטי של העובדת מירי מסוכנות מדנס לאור היכרות ביניהן. טענה זו של הנתבעת 2 לא גובתה בראייה כלשהי כגון באמצעות פלט שיחות של הנתבעת 2 מאותו מועד, ולמעשה נשללה ע"י מירי אשר טענה כי לא היו דברים מעולם (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 86 ש' 29-30-עמ' 87 ש' 1-3) העדה אף שללה היכרות אישית עם הנתבעת

ושללה טענת הנתבעת כי אף השתתפה באירוע השקה שערכה (עמ' 84 ש' 31-32 עמ' 86 ש' 31-32).

27. יתר על כן הן מירי לוי והן יונתן צור לא אישרו טענת הנתבעת כי סוכם עימה כי מועד הביטוח הינו יום התשלום, כאשר לטענתם סוכם כי מועד תחילת הפוליסה הינו ה-9.12.08 (ראה עמ' 90 ש' 7-9, סעיף 6-7 לתצהיר מירי לוי וסעיף 9 לתצהיר יונתן צור).

28. בנוגע לטענת הנתבעת 2 כי תאריך 30.11.09 הינו תאריך סיום הפוליסה, מה שמצביע כי תאריך תחלתה הינו 1.12.09 באשר לשיטתה פוליסה מוצאת לשנה עגולה, טען יונתן צור כי אין כל מניעה כי פוליסות חדשות שזה אך עתה מוצאות יהיו לתקופה של פחות משנה או יותר משנה עגולה (עמ' 95 ש' 15-16) להבדיל מפוליסות מחודשות (עמ' 95 ש' 18).

29. עוד אציין כי לא מצאתי לנכון לפקפק בדבריהם של עדים אלו עובדי סוכנות מדנס ולא מצאתי כי יש להם אינטרס אישי לסייע לנתבעת 3 עד כדי הסתבכות בעדות שקר בבית המשפט. לא הוכח תיאום ביניהם או ביניהם לנתבעת 3 לעניין זה, וכל טענה באשר לחוסר אמינותם הינה חסרת אחיזה ממשית בחומר הראיות.

30. למעלה מן הנחוץ אציין כי אפילו היה עולה בידיה של הנתבעת 2 להוכיח כדבעי כי תחולת הפוליסה קדמה ליום המקרה הרי הוכח כדבעי כי הנתבעת 2 חתמה על תצהיר כוזב במסגרת הצעת הביטוח בו הצהירה כי לא היה ידוע לה במועד חתימתה על התצהיר אודות מקרים העלולים להוות עילה לתביעה משפטית נגדה, וגם מטעם זה נעדרת כיסוי ביטוחי:

תצהיר הנתבעת 2 בו הצהירה כי במועד בו ניתן התצהיר לא היה ידוע לה אודות מקרים העלולים לשמש עילה לתביעה נגדה, ניתן, כפי שצוין, בכתב ידה של הנתבעת 2 ב-9.12.08. אף אם במהלך הטיפול ב-7.12.08 ומייד בסיומו עת טענה התובעת באוזני הנתבעת 2 כי חשה עקצוצים ברגליה (14 ש' 12-13) לא יכולה היתה הנתבעת 2 לדעת כי מקרה זה עתיד להתפתח לתביעה נגדה, הרי ביום 8.12.09 עת הודיעה לה התובעת טלפונית כי ברגליה התפתחו כוויות והיא סרה לרופא (עמ' 71 ש' 9-13, עמ' 18 ש' 14-15) בודאי ידעה כי המדובר באירוע שעלול לשמש תביעה נגדה, במיוחד לאור דבריה כי כלל לא היתה מודעת כי כוויות עלולות להיגרם כתוצאה מהשימוש במכשיר. אין אף

מחלוקת כי ב- 9.12.08 הגיעה התובעת אל הנתבעת על מנת להציג בפניה את הכוויות, וברי כי במועד זה ודאי כי ידעה כי המקרה עלול לשמש עילה לתביעה נגדה.

31. עוד אציין כי כאמור לא הוכח כי הנתבעת 2 פנתה אל הנתבעת 3 עובר ליום 16.12.08, ולמעשה ניכר כי היא ניצלה אפשרות חברת הביטוח לציון מועד רטרואקטיבי קודם לתחולת הפוליסה, כל זאת בכפוף לתנאי כי לא היו בידיעתה מקרים העלולים לשמש עילה לתביעה משפטית, כך שוודאי עת פנתה אל חברת הביטוח ב-16.12.08 ידעה גם ידעה אודות המקרה מושא תיק זה, וודאי ידעה כי עלול לשמש עילה לתביעה משפטית נגדה. אי לכך מעשיה אכן היו נגועים במרמה תוך הטעיה מכוונת של חברת הביטוח.

32. בסיכומיה העלתה התובעת טענה נוספת חלופית לעניין תחולת הפוליסה, לפיה המדובר בפוליסה מסוג CLAIMS MADE, ולפיכך אין רלוונטיות למועד רכישת הפוליסה, שכן הנתון הנבחן הינו מועד הגשת התביעה נגדה, כאשר אין מחלוקת כי מועד התביעה הוגשה עת היתה פוליסת הביטוח תקפה.

טענה זו מהווה הרחבת חזית ומשכך אסורה.

ראה ע"א 546/04 עיריית ירושלים נ' שירותי בריאות כללית (פורסם בנבו 20.8.09)

"האיסור 'להרחיב חזית' עיקרו בכך שבעל דין אינו רשאי לחרוג מגדר המחלוקת, כפי שהוצבה בכתבי-הטענות, אלא אם כן נענה בית-המשפט לבקשתו לתקן את כתבי-טענותיו, או אם הצד שכנגד נתן לכך את הסכמתו, במפורש או מכללא" (ע"א 6799/02 **משולם נ' בנק המזרחי המאוחד בע"מ-סניף בורסת היהלומים פ"ד נח (2) 145, פסקה 6 לפסק דינה של חברתי השופטת חיות (2003)**); וראו גם תקנה 415 לתקנות סדר הדין האזרחי ביחס להליך ערעור). הכלל האוסר על הרחבת חזית משקף עקרונות חשובים של ייעול הדין וסופיות הדין".

33. למעלה מן הנחוץ אציין כי טענה זו אף לא הוכחה, שכן בפוליסה (נספח ו' לתצהירי הנתבעת 3) נאמר מפורשות כי הכיסוי הביטוחי מותנה בשני תנאים מצטברים: הראשון כי התביעה נגד המבוטח הוגשה נגדו לראשונה ונמסרה לו במהלך תקופת הביטוח, והשני כי מקרה הביטוח ארע בתוך תקופת הביטוח או אם מצוין ברשימה תאריך רטרואקטיבי בכל תקופה הקודמת לביטוח אך לא לפני התאריך הרטרואקטיבי.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

אין מחלוקת כי מקרה הביטוח התרחש ב-7.12.09 לפני תקופת הביטוח ולפני התאריך הרטרואקטיבי הנקוב בה, ולפיכך לא מתקיים התנאי השני הנדרש בפוליסה, ולא הוכחה טענת היות הפוליסה CLAIMS MADE.

34. משכך אני סבור כי אין תחולה לפוליסת הביטוח שהוצאה ע"י הנתבעת 3 לנתבעת, ולמעשה באופן תמזה חרף טענותיה של הנתבעת 2 היא אף בחרה שלא להגיש הודעת צד ג' כמגד הנתבעת 3.

היקף אחריות הנתבעת 4

35. ואומר מייד כי גם באשר לנתבעת 4 הנני סבור כי יש לקבל טענותיה באשר להיעדר כיסוי ביטוחי, הכל מן הטעמים שיפורטו להלן:

36. ראשית, פוליסת הביטוח שהוצאה ע"י הנתבעת 4 הוצאה עבור גיא דויטש כבעלי מספרת "גוונים" זאת לפי תעודת זהות אישית שלו ולא מספר חברה (פרוטוקול הדיון מיום 14.12.14 עמ' 105 ש' 25). מהצעת הביטוח אשר מילא גיא דויטש בעלי המספרה עולה כי גיא דויטש בלבד הוא שבוטח, וביטוח עבור מכון קוסמטיקה לא נתבקש (ראה הצעת הביטוח נספח ב למוצגי הנתבעת 4).

במסגרת סיכומיה עתרה התובעת לשינוי שם הנתבעת 1 ל- "גיא דויטש".

בכל הכבוד, אין בידי לקבל את הבקשה.

בכתב התביעה צוין מספר ח.פ של הנתבעת. בדיעבד, התברר כי "מספרת גוונים" ו"בייט" הלין מרכז לאסתטיקה מתקדמת" אינן רשומות אצל רשם החברות.

שומה היה על התובעת לעמוד על פרטים אלה עוד בטרם הגשת התביעה והדברים התבהרו אף יותר עם ניהול הדיון.

ניתן וצריך היה להגיש בקשה מבעוד מועד ולא במסגרת הסיכומים.

לכן, הבקשה נדחית.

אי לכך גיא דויטש עצמו איננו כלל צד להליך, לא ניתנה לו אפשרות להתגונן כנגד תביעה זו, זהות הנתבעת 1 כחברה בראש כתב התביעה שגויה, ובאי היותה חברה אינה אישיות משפטית ברת תביעה.

37. מעבר לכך גיא דויטש אף הצהיר בהצעת הביטוח כי אינו עוסק בטיפול אפילציה ואף איננו משתמש במכשירים מיוחדים, לרבות מכשירים אלקטרוניים וחשמליים אחרים, ומכאן שאף לא היתה בכוונתו לבטח מכון קוסמטיקה, כאשר מסקנה זו מתחזקת לנוכח דו"ח סוקר מטעם הנתבעת 4 שם קיים תיעוד כי המבוטח מסר לסוקר כי מכון הקוסמטיקה מבוטח בביטוח נפרד (ראה תמליל השיחה בין החוקר יואב אייזנברג לגיא דויטש עמ' 10) ומשכך ניתן להסיק כי הביטוח לא נועד לכסות את פעילות הנתבעת 2.

38. יתרה מזאת אפילו הייתי נכון לקבל כי לפעילות קוסמטיקה ניתן כיסוי במסגרת פעילות המספרה הרי לא הוכח כי הנתבעת 2 היתה שכירה במקום, וניכר כי הצגתה ככזו נעשתה באופן פיקטיבי על מנת להיפרע שלא כדין מהנתבעת 4 במסגרת אחריות מעבידים לצד שלישי המכוסה בפוליסה:

39. בראש ובראשונה מנסה הנתבעת לבסס טענתה כי היתה שכירה במקום באמצעות הצגת תלושי שכר החל ממועד העסקתה לטענתה, קרי חודש דצמבר 2010 (ראה נספח א1 לתצהיר הנתבעת 2).

לזאת אציין כי אמנם התובעת הציגה תלושי שכר החל מחודש דצמבר 2008 שניתנו לה ע"י מעסיקה כביכול, גיא דויטש, אולם מחומר הראיות עולה כי פעילותה במקום החלה חודשים קודם לכן, מה שמותיר רושם כי התלושים ניתנו באופן מלאכותי:

40. כך, אין מחלוקת כי מכשיר האינפרא אדום נרכש בסביבות חודש יוני 2008 (ראה נ/3,4, עדות הנתבעת 2 עמ' 81 ש' 5-6). גיא דויטש חרף הכחשותיו בתצהיר תשובות לשאלון נ 6/4 אישר בפני חוקר מטעמה של הנתבעת 4 כי הנתבעת 2 החלה לעבוד במקום מיד עת הותקן מכשיר האינפרא אדום במקום, כלומר בחודש יולי 2008, ואף אישר בפניו מפורשות כי הנתבעת 2 החלה לעבוד במקום לפני מועד דצמבר 2008, כאשר לדבריו החל בהוצאת תלושי שכר רק כמה חודשים אחרי כן (ראה עמ' 5-6, 11 לתמלילי שיחת גיא דויטש עם החוקר). גם בביהמ"ש אישר גיא דויטש כי לא יתכן כי המכשיר הותקן לפני

שהנתבעת 2 החלה לעבוד במקום, וכי תחילת עבודתה היתה במקביל להתקנת המכונה, קרי חודשים עובר לדצמבר 2008 (ראה עמ' 41 ש' 6-7, עמ' 46 ש' 22-32).

41. נוסף על כך, אין מחלוקת כי הנתבעת 2 החלה בפרסום העסק כמה חודשים טרם דצמבר, מה שמצביע אף הוא כי למעשה עבדה במקום קודם לדצמבר 2008. הן התובעת טענה כי הבחינה בפרסום חודשיים עובר לאירוע (עמ' 15 ש' 15-16 ואף הנתבעת 2 עצמה אשר אישרה כי החלה בפרסום העסק בחודשים שקדמו לתאונה (עמ' 69 ש' 27-29). הדעת נותנת כי אין זה סביר כי אדם יפרסם עסק ויזמין לקוחות לפתחו שעה שהעסק טרם הוקם.

הנתבעת 2 טענה כי פרסמה את העסק זמן רב טרם העסקתה בפועל כי רצתה להריץ את המקום (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 69 ש' 29). מטבע הדברים לקוחות אשר יגיעו למקום טרם נפתח יפנו למקום אחר, והנתבעת 2 לא הסבירה כיצד התנהלות תמוהה זו אמורה היתה לסייע בקידום המקום.

42. חרף פעילותה של התובעת במקום חודשים עובר לדצמבר 2008 מן המסמכים החשבונאיים עולה כי פעילותה במספרה לא נרשמה עובר לחודש זה, ותלושי השכר החלו להינתן לתובעת רק בחודש דצמבר 2008 (ראה עמ' 37 ש' 14-17). למעשה באופן ספציפי פעילות הנתבעת 2 בהכנסות המספרה החלה להירשם רק ב 10.12.08 (ס' 7.4 לתצהיר החוקר מטעם הנתבעת 4, כאשר גם לשיטת הנתבעת 2 עצמה התובעת לא היתה המטופלת הראשונה שלה במקום (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 69 ש' 31-32). מכאן שהרושם המתקבל הינו כי החל ממועד זה בחרה להציג עצמה כשכירה על מנת שיוענק לה כיסוי ביטוחי.

בהקשר זה אציין כי הנתבעת 2 בתצהיר התשובות לשאלות שנשלח אליה ע"י הנתבעת 3 שללה כי עבדה אי פעם כעצמאית בעסק של המספרה (ראה ס' 5 לתצהירה), ולכן ניתן לשלול כי לשיטתה עבודתה במספרה קודם לכן בחודשים שקדמו לדצמבר 2008 היתה כקבלן עצמאי תוך השתנות אופי העסקתה לאחר מכן לעובדת בדצמבר 2008.

43. נתיב נוסף באמצעותו מנסה הנתבעת 2 לבסס טענתה להיותה עובדת המקום ולא קבלן עצמאי הינו הטענה כי הקבלה אשר הוצאה לתובעת עבור פעילות הקוסמטיקה ניתנה מטעם מספרת "גוונים" ולא מטעמה של הנתבעת 2 (ראה נספח ב' לתצהיר התובעת).

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

עם זאת עיון בקבלה מראה כי הקבלה לא הוצאה בזמן אמת, כי אם ב-10.12.08 שלושה ימים לאחר האירוע מושא תיק זה, כאשר הרושם המתקבל הינו כי הנתבעת אשר הבינה כי עלולה להיחשף לתביעה ביקשה ליצור רושם של היותה עובדת המקום על מנת שיוקנה לה כיסוי ביטוחי במסגרת חבות מעבידים. הנתבעת 2 אישרה בבית המשפט כי הקבלה הוצאה במועד מאוחר ליום האירוע ולאחר שהתובעת הלינה בפניה אודות הכוויות שהסב לה הטיפול (פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 65 ש' 21-31).

44. זאת ועוד את פעילותה של הנתבעת 2 במקום תאמו מאפיינים רבים התואמים קבלן עצמאי, מה שמצביע אף הוא שבפועל מערכת היחסים האמיתית והאותנטית בין הנתבעת 2 לגיא דויטש לא היתה מערכת יחסים של עובד ומעביד:

45. כך, מחומר הראיות עולה כי המכשיר שעלותו גבוהה נרכש במימונה של הנתבעת 2 עצמה. הן הנתבעת 2 אישרה נתון זה והן גיא דויטש עצמו (פרוטוקול הדיון מיום 9.9.13 עמ' 40 ש' 30, עמ' 41 ש' 1, עמ' 44 ש' 13-14 עמ' 46 ש' 26-27, פרוטוקול הדיון מיום 9.11.14 עמ' 81 ש' 7-8). מחומר הראיות אף עולה כי המכשיר שנרכש אף נלקח ע"י הנתבעת 2 עם סיום עבודתה, מה שמצביע אף הוא על היותו שלה (פרוטוקול הדיון מיום 9.9.13 עמ' 48 ש' 29-30) אין זה סביר כי עובד שכיר ירכוש על חשבונו ציוד עבור מעבידו וישא בו לבדו. לפי ההלכה שימוש באמצעי ייצור נפרדים (במקרה דנן מכשור קוסמטי בבעלות אישית) הינו סממן להיות אדם קבלן אמצעי (ראה פס"ד דב"ע לג/ 72-3 אגודה צרכנית שיתופית ת"א בע"מ נ' גרטנהויז, דב"ע לו/3-48 גינצבורג - ניסן השקעות וסוכנויות בע"מ).

46. כמו כן, מחומר הראיות עולה כי הנתבעת 2 מימנה פרסום העסק מכיסה שלה תחת שם מסחרי משלה "ביוטי הלין קוסמטיקה" על שם בתה שלה, ואף הוציאה כרטיסי ביקור עצמאיים משלה (ראה לעניין זה עדותה שלה עמ' 79 2-3, ועדות גיא דויטש עמ' 78 ש' 21-32). אין זו התנהלות המאפיינת שכיר העובד תחת מעסיק אשר אמון על קידום עסקו, ומצביעה על אי תלות כלכלית בנותן העבודה (ראה פס"ד גינצבורג).

47. לכך יש להוסיף את העובדה כי הנתבעת 2 עבדה כפרילנסרית בשעות הנוחות לה ולא היתה כפופה לשעות מסוימות, נתון אותו אישרו הן התובעת עצמה והן גיא דויטש (ראה עמ' 45 ש' 4-1, ש' 14-19). לפי הפסיקה, במכלול נסיבות, זמני עבודה המותאמים לנוחות העובד הינם שיקול בקביעת היותו קבלן עצמאי ולא עובד (ראה לעניין זה דיון (ארצי) לח/3-7 וולף נ' שמן תעשיות בע"מ, פד"ע ט(1) 315 ובג"ץ שמן נגד וולף).

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

48. כמו כן אף מחומר הראיות ניכר כי הנתבעת העסיקה עובדת משל עצמה (ראה עדות גיא דויטש עמ' 52 ש' 9-20 כן, מה שמהווה שיקול נוסף להיותה עצמאית (ראה פס"ד שמן הנ"ל)

נסיבות העסקתה מעוררים תמיהות נוספות מעבר למתואר לעיל:

49. ראשית, ספרי החשבונאות מראים פעילות תמוהה, וחרף הכנסותיה הנמוכות של הנתבעת 2 בסך 2000-3000 ₪ שולמה לה משכורת גבוהה בסך 10,000 ₪ (ראה טבלת דוח החוקר, פרוטוקול הדיון מיום 9.9.13 עמ' 38 ש' 1-3). הפער בין ההכנסות החודשיות שהניבה הנתבעת 2 לעסק למול שכרה הגבוה מעלה אף הוא תמיהות רבות באשר לאותנטיות העסקתה בעסק, כמו גם העובדה התמוהה כי שכרה ירד באופן מפתיע ל- 4000 ו-2000 ₪ בחודשי עבודתה האחרונים בעסק.

50. שנית, גיא דויטש אישר בעדותו כי העסיק שלוש מייבשות שיער, "פניסיות", (עמ' 46 ש' 4-5) כאשר הביטוח עבור עובדים ניתן לשלושה עובדים בלבד. נתון זה מחזק אף הוא את המסקנה כי העסקתה של הנתבעת 2 כשכירה נעשתה בדיעבד על מנת להיפרע שלא כדין מן הנתבעת 4.

51. ולבסוף החמור מכל, גיא דויטש אשר נמנע מלתת תצהיר עדות ראשית מטעמו אישר בבית המשפט כי התשלומים ששילם עבור הנתבעת 2 כעובדת לביטוח לאומי ומס הכנסה הוחזרו לו ע"י משה אהרון, קרוב משפחתה של הנתבעת 2 (עמ' 49 ש' 15-17).

החזרת תשלומים אלו על ידי קרוב משפחתה של הנתבעת 2 מעידה כאלף עדים שהתשלומים עליה כעובדת לא היו אותנטיים.

52. כל אלו מצביעים כי נאווה אהרון לא נחשבה עובדת המקום, והצגתה ככזו נעשתה באופן פיקטיבי על מנת שיוענק לה כיסוי ביטוחי.

53. מכאן שפוליסת בית העסק אינה חלה בנסיבות העניין.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

54. לנוכח מסקנותיי אלו לא מצאתי לצורך לדון בטענות הנתבעת 4 אודות החרגת אחריות מקצועית וטיפול הסרת שיער במסגרת הפוליסה.

שאלת הנזק

הנכות הרפואית

55. התובעת הגישה חוות דעת מומחה כירורג פלסטי, ד"ר בורבין, לפיה בעקבות הכוויות שהסב לה הטיפול נגרמה לה נכות זמנית בשיעור 30% למשך שנה וחצי, ולאחר מכן נכות צמיתה ששיעורה 10%.

56. הנתבעות 1-3 הגישו חוות דעת מטעמן מאת ד"ר גולן, מומחה לכירורגיה פלסטית, לפיה לתובעת נגרמה נכות זמנית בשיעור 75% למשך שבועיים החל מיום הפגיעה, נכות זמנית נוספת בשיעור 10% למשך שבועיים נוספים, ונכות זמנית ששיעורה 5% למשך חודשיים נוספים, כשהנכות הינה אסטטית בלבד. לאחר מכן קבע המומחה כי לא נותרה לתובעת כל נכות צמיתה, והכל בהתאמה לפי לסעיף 75 (1) א' לתקנות הביטוח הלאומי.

57. בדיון האחרון הציגה התובעת לביהמ"ש מקומות בהם נכוותה, וביהמ"ש לא יכול היה להבחין בסימנים בולטים וברורים. במאמץ רב וממרחק קצר ביותר ניתן, אולי, להבחין בשריד כלשהו. לפיכך אני קובע כדעת מומחה הנתבעות 1-3 כי לתובעת לא נותרה כל נכות צמיתה בעקבות הכוויות שספגה.

58. בהיעדר נכות רפואית הרי ממילא לא קיימת לתובעת נכות תפקודית כלשהי, ועל כן אבחן את הנזקים הנטענים בהיעדר קיומה של נכות.

הפסד השתכרות לעבר:

59. מדובר בראש נזק מיוחד שיש להוכיחו ברחל בתך הקטנה.

60. טוענת התובעת כי בעקבות הפגיעה ננמנע ממנה לעבוד במשך חודש, ואף לאחר מכן נגרמו לה הפסדי שכר בשל ימי חופשה שנאלצה ליטול לשם בדיקות וטיפולים רפואיים. כמו כן טוענת התובעת להפסדי השתכרות לנוכח ימי העבודה שהפסידה לצורך פגישות עם עורך דינה ודיונים בביהמ"ש.

61. מנגד טוענים הנתבעים כי לתובעת לא נגרמו הפסדים בשיעורים אותם טוענת, ולמעשה לדברי אחותה נעדרה מעבודתה אך ורק שלושה ימים (ראה פרוטוקול הדיון מיום 9.9.13 עמ' 33 ש' 28).

62. התובעת נמנעה מהצגת מכלול תלושי השכר מהם עולים הפסדי השתכרות לעבר או ראיות אחרות לעניין זה, ולפיכך לא הוכיחה את הפסדיה הנטענים. התובעת אף לא הציגה אישור ממקום עבודה דאז, משרד ראש הממשלה, לגבי מנגנון פדיון ימי מחלה, כך שלא הוכיחה הפסד גם בתחום זה.

63. אף על פי כן אני פוסק לתובעת פיצוי גלובלי בסך 3,500 ₪ עבור הפסדי השתכרות לעבר.

הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה

64. עסקינן בנזק מיוחד שיש להוכיחו.

וראה ע"א 525/74 אסבסטוס וכימיקלים חברה בע"מ נ' פז גז חברה לשיווק בע"מ פד"י ל (3) 281 10.6.76 שם נקבע:

"נזק מיוחד חייב להיטען במפורש ובמפורט. הוא טעון הוכחה מדויקת ואסור לו לשופט להעריכו לפי אומדנו. תובע הטוען כי נגרם לו נזק מיוחד חייב להוכיח לא רק שאכן נגרם לו נזק אלא גם את היקפו או שיעורו."

65. בהקשר זה טוענת התובעת כי בעקבות הפגיעה נשאה ותישא בעתיד בהוצאות רפואיות הכוללות משחות רפואיות, קרמים, חבישות, תרופות, משחות הגנה נגד השמש.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

כמו כן עותרת להחזר עבור ייעוץ פסיכולוגי שנאלצה לקבל בעקבות הפגיעה. התובעת מפנה להעתקי קבלות במסגרת מוצגיה (ראה נספח ה למוצגי התובעת). בנוסף טוענת להחזרים עבור ביגוד מיוחד ומייק אפ מיוחד לו נזקקה לכיסוי הצלקות.

כמו כן טענה כי לנוכח הפגיעה נשאה בהוצאות נסיעה וחניה מוגברות הן לצורך טיפולים רפואיים והן בכלל לנוכח העובדה שלא היתה מסוגלת לצעוד על רגליה הפגועות.

66. מנגד טוענות הנתבעות כי הקבלות אותן הציגה התובעת לעניין הוצאותיה אינן רלוונטיות לפגיעה זו, ובכל מקרה היתה זכאית התובעת לקבלת מכלול הטיפולים חנם בקופת החולים אליה שייכת, וכל שזכאית אליו הינו סכום השתתפותה העצמית בביקורי רופא וברכישת תרופות וחניונים בהתאם לקבלות שצרפה הוצאות שמסתכמות בכ-500 ₪ סה"כ.

67. התובעת נזקקה לבדיקות מעקבים וטיפולים רפואיים הניתנים לה באמצעות קופת החולים בה היא חברה. כן נזקקה לתרופות הכלולות בסל הבריאות.

על כן אין מקום לפצותה מכוח הוראת הפסיקה כי "אם יכול התובע לקבל טיפול רפואי ללא תמורה עליו לקבלו ולא לגולל על המזיק הוצאות שאינן נחוצות" (ע"א 2596/92 הסנה חברה לביטוח בע"מ נ' אבינועם כהן ואח' פורסם בנבו 5.2.95).

68. אני אף סבור כי לא הוכח הצורך בביגוד מיוחד, ולא צורפו קבלות להוכחת טענה זו. כמו כן לא הוכח כי הטיפולים בתחום הנפש אותם עברה התובעת הינם בעלי רלוונטיות לפגיעה מושא תיק זה, ועת נזקקה להם התובעת זמן רב לאחר התאונה מבלי להציג חוות דעת בתחום הנפש או למצער לחשוף את תוכן פגישותיה עם הגורם המוסמך, לא עמדה בנטל להוכיח את הקשר הסיבתי בין טיפולים אלו לפגיעה.

69. יחד עם זאת עדיין שוכנעתי כי לאור הפגיעה ומהות הטיפולים להם נזקקה התובעת סביר כי נשאה בדמי השתתפות לטיפולים רפואיים מסוימים, וכי נזקקה להוצאות נסיעה לטיפולים, ואף סביר כי נזקקה לרכישת משחות שונות, מייק אפ ומשחות הגנה מהשמש. מצאתי כי יהיה זה נכון לפסוק לתובעת בפריט זה על דרך של אומדנה פיצוי בסך **2000**

נ"ע עבור רכישת תכשירים שונים ודמי השתתפות עצמית וכן סך 750 ₪ עבור הוצאות נסיעה.

בנוסף שוכנעתי מעיון בתמונות והעדויות כי התובעת סבלה נכות זמנית בעקבות הפגיעה, ולכן יש להשיב לתובעת את התשלום ששילמה כשכ"ט למומחה מטעמה ד"ר בורבין בסך 3,000 ₪.

עזרת צד ג' בעבר ולעתיד

70. התובעת טוענת כי בעקבות הפגיעה נזקקה לעזרת צד ג' מוגברת לצורך ניהול משק הבית, עריכת קניות ותפקוד אישי, ולמעשה למשך תקופה בת חודש היתה מרותקת למיטתה.

"הפיצויים בשל עזרה לא יפסקו בכל מקרה של הגבלה בתפקידו הגופני של הנתבע, והדבר יהיה תלוי בראיות שיובאו לפני ביהמ"ש, והעזרה תלויה ביכולתו התפקודית של הנפגע, והדבר ייקבע בכל מקרה לגופו". (קציר פיצויים בשל נזקי גוף עמ' 792).

71. במקרה דנן התובעת לא נותרה עם נכות רפואית כלשהי עקב התאונה. סבורני כי בנסיבות פגיעתה של התובעת ולאור האמור בחוות הדעת של המומחה הרפואי אין מדובר בעזרת בני המשפחה החורגת מהעזרה הרגילה הניתנת בין בני משפחה. (ראו ע"א 327/81 ברמלי נ' חפוז פד לח (3) 580, 588, 25.9.84). אני סבור כי לא היתה כל מניעה כי התובעת תתקלח ללא השגחה, ואף יכולה היתה לטפל בעצמה, לרבות להתלבש בעצמה.

72. מעבר לכך, בתצהיר אחות התובעת אשר התגוררה עימה בזמנים הרלוונטים אין אזכור לעזרה המסיבית לה טוענת התובעת.

73. עם זאת אין ספק כי בתקופה הסמוכה לאחר התאונה נזקקה התובעת לסיוע מוגבר מסוים. גם בקביעת המומחה הרפואיים מטעם שני הצדדים כי התובעת סבלה מנכויות זמניות לא מבטלות לתקופות שונות יש כדי להעיד כי התובעת נזקק לעזרה מוגברת כלשהי.

74. אני מוצא לנכון לפסוק פיצוי לעבר בגין ראש נזק זה סכום גלובאלי של 1000 ₪.

כאב וסבל

75. בנסיבות העניין אכן התרשמתי כי הטיפול הרשלני בתובעת הסב לה מידה בלתי מבוטלת של כאב וסבל, עוגמת נפש ואי נוחות אשר נמשכו זמן רב לאחר הטיפול מחולל הנזק.

מבלי לשלול את הטענה, כי טיפולים אסטטיים אלקטיביים בנסיבות מסוימות עשויים להיחשב כטיפול רפואי החוסה תחת החובות האמורות בחוק זכויות החולה, אני מעמיד את סכום הפיצוי בגין נזקיה הלא ממוניים של התובעת על סך 30,000 ₪.

סוף דבר

76. אני מחייב את הנתבעת 2 לשלם לתובעת את הסך של 36,250 ש"ח.

77. הנתבעת תישא בתשלום האגרה ובנוסף בשכר טרחת עורך דין בסכום של 8,600 ₪.

78. התשלום ישולם תוך 30 ימים מיום שב"כ הנתבעת יקבל את פסק הדין, שאם לא כן יישא הפרשי ריבית והצמדה כדין מהמועד שנועד לתשלום ועד לתשלום המלא בפועל.

79. התביעה נגד הנתבעת 3 נדחת.

התובעת תישא בהוצאות הנתבעת 3 בסך של 13,333 ₪ והנתבעת 2 (לנוכח המצג שיצרה כלפי התובעת לגבי הכיסוי הביטוחי וטענותיה כלפי הנתבעת 3) תישא בהוצאות הנתבעת 3 בסך של 6,666 ₪.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

80. התביעה נגד הנתבעת 4 נדחת.

התובעת תישא בהוצאות הנתבעת 4 בסך של 13,333 ₪ והנתבעת 2 (לנוכח התחייבותה כלפי מר דויטש וניסיונה להטיל את החיוב על הנתבעת 4) תישא בהוצאות הנתבעת 4 בסך של 6,666 ₪.

ניתן, במידת הצורך, להגיש בקשה לשומת הוצאות.

ניתן להגיש ערעור בזכות בתוך 45 ימים מיום קבלת פסק הדין.

המזכירות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ח' סיוון תשע"ה, 26 מאי 2015, בהעדר הצדדים.

יובל גזית, שופט